

Vzpomínky jako pramen živé vody

„Kdo se napije vody, kterou mu já dám, nebude žíznit navěky, (...) stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného“ (Jan 4,5-42)

Při četbě tohoto příběhu si uvědomuji, že se píše o setkání dvou konkrétních lidí, o kterém se vypráví už třetí tisíciletí. Pisatel příběhu, apoštol Jan, zažil ve svém životě mnoho setkání, byl u mnoha setkání Ježíše s lidmi, ale jen několik z nich se jakoby stalo „pramenem vody tryskající do života věčného“. Těch několik setkání bylo tak důležitých, že si na ně vzpomněl i po skoro šedesáti letech, co začal psát evangelium. A k tomu tento text se stal něčím, co zasahuje lidská srdce i přes bariéru času.

Uvědomuji si také, že každý člověk má taková podobná setkání či události, která jako by byla stále živá a nějak se nás stále dotýkají a ovlivňují naši přítomnost. Přináší nám radost, jistotu a posilu, ovšem jsou i vzpomínky opačného rázu, které nás mohou i paralyzovat.

Setkání Ježíše u studny se ženou v polední dobu a na to navazující rozhovor dal ženě velkou naději. Ona sem ke studni chodila v poledne, v dobu, kdy byl každý doma. Zřejmě se styděla a nosila si své stigma. Nechtěla slyšet posměšky, úšklebky druhých na svou adresu. Byla totiž čtyřikrát nechtěnou ženou. Čtyři muži na ní shledali něco, co jim nevyhovovalo a tak ji propustili, podle tehdejšího zákonodárství. Ten pátý si ji snad vzal k sobě raději už jen tak. Ježíš této ženě odkrývá příčinu jejího chození ke studni v poledne, a její žízní nabízí zdroj utišení. Pramen vody tryskající do života věčného, který může utišit její vzpomínky, odsuzování druhými i sebe a vnést pokoj toho, kdo je milován tam kde je a jaký je. Žena je po tomto rozhovoru proměněna a utíká ke druhým beze strachu, ač oni ji i nadále neberou příliš vážně. Navíc se stala tou, která stála u obrácení Samařanů.

Naše negativní vzpomínky mohou být také místem, kam chodíme „potají čerpat vodu“, ale u nichž stále více žízníme. Je to Ježíš, který těmto našim vzpomínkám může dát charakter „živé vody tryskající do života věčného.“ Pozvěme ho k těm našim studním žalu, strachu, studu. Pozvěme ho ve vytrvalé modlitbě a důvěře, že toto z nich může učinit.